VILÁG PROLETÁRJAI, EGYESÜLJETEK!

# DÉLMAGYARORSZÁG

77. évfolyam, 127. szám
1987. június 1., hétfő

A MAGYAR SZOCIALISTA MUNKÁSPÁRT
SZEGED VÁROSI BIZOTTSÁGÁNAK LAPJA

Havi előfizetési díj: 43 forint
Ára: 1.80 forint

## Magyar expedíció – három tételben

### 1. Az álom

Úgy kezdődött, hogy sokfelé utazgatott az országban az egyetemi hallgatókból álló baráti társaság. Egy alkalommal betértek Érden a magyar utazók és felfedezők múzeumába, ahol is megtudták, hogy gróf Teleki Sámuel kelet-afrikai útjának épp az idén lesz száz éve. Meg kellene ismételni az évfordulón az utat — gondolták. Álmodoztak róla, mígnem szeretett tanáruk, Balogh János akadémikus bátorítani nem kezdte őket. Hogy meg kéne kérni szépen az Ikarus-gyár vezetőit, adnának egy buszt, az is az ő ötlete volt. Legnagyobb meglepetésükre igenlő választ kaptak, s a gyáriak még az átalakítást is vállalták. A gyár két pilótát is ígért

### 2. A recept

Gyűjts össze négy magyar geofizikus, egy térképész, egy agrármérnök-ornitológus és egy nyelvszakos holland egyetemi hallgatót. Tanulmányoztasd velük Teleki Sámuel mindeddig kéziratos naplóját, a korabeli utazók — köztük a Telekit kísérő egyetlen európai, Hühner Lajos — feljegyzéseit, s ezek alapján készíts vázlatos útitervet. Beszélj a Közel-Kelet és a Kelet-Afrika országaiban járt kamionsofőrökkel, odavalósi egyetemi hallgatókkal, vedd fel a kapcsolatot a nagy afrikai egyetemekkel — s a hallottak, olvasottak alapján véglegesítsd az útiprogramot. Szerezd be másfél év alatt a szükséges engedélyeket, s közben gyűjtsd a pénzt, nem csupán a valutaellátmányra, hanem segítőkész vállalatoktól is. Fogadd el egyebek közt a szegedi Hungarohemp sátrait, víztömlőit, a konzervgyár és a paprikafeldolgozó termékeit, a Csongrád Megyei Tanács anyagi támogatását — s kalkuláld ki, elég lesz-e mindez négyrom hónapi önellátásra, 20 ezer kilométer megtételére. Készülj föl lélekben, hogy bennszülöttvillongások, harcok „színesítik" majd utadat — de fegyvert mégse vigyél, hisz céljaid békések. Szárazsággal, éhínséggel sújtott területeket kell keresztezned — erre is számíts. Meg arra is, hogy útközben a tanulmányaidat segítő munkát kell végezned, a kontinensek vándorlási elméletéhez adalékokat gyűjtened, a kelet-afrikai árokrendszer geofizikai jellemzőit vizsgálnod. S persze: felhívni a figyelmet a nagy vadászként számon tartott Teleki-sarjra, aki a birtokáról az út után egyszer sem mozdult ki, de akkor Zanzibárig hajóval, onnan 300 teherhordó bennszülött kíséretében a Rudolf trónörökösről és Stefániájáról elnevezett tavakig, meg a máig Teleki nevét viselő vulkánig jutott el, megmászva közben a Kilimandzsárót egészen a hóhatárig.

### 3. Az útiterv

A Teleki Sámuel emlékexpedíciónak tagja a Budapesten tanuló, de szegedi Bezdán Sándor is. Őt kérdeztük a hét végén itthon jártakor.

— Rengetegen segítettek. Mindenféle menlevelet kaptunk, a nagykövetségek figyelme kísér bennünket mindvégig, s jó néhány, a nyári szünetet otthon töltő afrikai diáktársunk ígérte: kint csatlakozik hozzánk, kalauzol. Úgy tervezzük, Bulgárián, Törökországon, Szirián, Jordánián át érünk a Szuezi-csatornához, s az alagúton át jutunk Afrikába. A Nílus-völgy, a Núbiai-sivatag, aztán Etiópia, a Kék-Nílus forrásvidéke, Kenya, s a végcél: Nairobi — nos, ez az útitervünk. S ha időnkbe belefér, átruccanunk Tanzániába. Talán a Kilimandzsáróhoz is eljutunk — persze sok függ az időjárástól, a készleteinktől, hogy tudunk-e a busszal haladni. S persze: kerülnünk kell a háborús gócokat.

— Mikor indulnak?

— Június 8-án, hétfőn, Budapestről. Úgy számítjuk: este hét óra tájban leszünk Szegeden. Innen reggel megyünk tovább. Hadd hívjam meg a Délmagyarország olvasóit 8-án este hét és nyolc óra között az alsó rakpartra. A Szőke Tiszánál levő autóbuszparkolóból intünk búcsút — három hónapra — mindenkinek, aki utazásunkat a figyelmére érdemesíti.

Ott leszünk!

**Pálfy Katalin**

## Bogrács, gyurma, roller

### Battonyai szivárvány

A szegedi nagyüzemek közül a Magyar Kenderipari Trószt szegedi kollektívája, a Tisza Volán fiataljai jó néhány éve élenjárnak a rászoruló gyerekek és idősek támogatásában. Számtalan jól sikerült társadalmi munkaakció, rendezvény dicséri őszinte segítőkészségüket. Szombaton néhány postás és SZKV-s fiúval, lánnyal Battonyán szerveztek gyermeknapot a gyermekfalu kis lakói számára.

Megérkezésük után néhány perccel a buszból előkerülnek a kellékek. A bogrács, a hús, a színes papírok, hófehér kartonok, a szivárvány összes színében pompázó tollak, ceruzák, zsírkréták, a jó néhány kiló gyurma. Következik az ismerkedés azokkal a családokkal, akikkel együtt töltjük majd a napot. Egy-egy házba kétháromfiatal kopog be, átadva ajándékcsomagjaikat. Kissé szorongva lépek be az egyik családhoz, s találkozok az anyukával, s nyolc gyermekével. Természetesen első kérdéseim a gyerekekhez szólnak. Mikor és hogy kerültek ide? *Antalék* tavaly szeptemberben. István, Károly, Imre, Anikó, Andrea testvérek, a legkisebb elsős, a legnagyobb, István már hetedikes. Kőműves, vagy lótenyésztő szeretne lenni. Tason, ahol édesapjuk él, még négy tesó van otthon. Az itteni család többi tagja kicsit később érkezett, ők *Rezmüresek*, Zsiga, Tibi és Krisztián. Hajdúnánási cigánycsalád ifjú sarjai. Közös anyukájuk *Csáki Ágnes* szegedi fiatalasszony. A gyerekek a „kenderesek" ajándéksapkáit próbálják fel először. Krisztiánnak csak huncut szénfekete szeme látszik ki a simli alól, két füle tartja, hogy le ne csússzon a válláig. A legnagyobbnak fejebúbján áll hetykén.

Aztán jöhet a játék! Az üzemek óvodáinak, óvó néninek segítségével jelmezek készülnek a délutáni mulatságra. Mások a gyurmával ügyeskednek, kerül kézre, orra, arcocskára is belőle. A fiúk selyempapírból, nádból óriási sárkányokat fabrikálnak, hogy az idő jóra fordultával kipróbálhassák majd azokat. A lányok apraja-nagyja konyhaművészetet tanul, tortakrémek készülnek a konyhában, a tűzhelyen édes-keser illatú csokoládéöntet fortyog.

A községi házban a rajzverseny résztvevői vetik papírra álmaikat, az edzettebbek rollerversenyen mérik össze tudásukat. Az egyik ház előtt szorgos kezű lányok és fiúk a bogrács körül, készül az ebéd is. Egy kis mini-emberke már nem bírja cérnával, valaki zsíroskenyeret nyom a markába. Negyedóra múltán már a harmadiknál tart.

Végre elkészült a várva várt, csodálatos ízű marhapörkölt KISZ-es módra, gyerekeknek. Sok hússal, sűrű zafttal, vörösbor, és erős paprika nélkül. A jó ebédhez Vadas Laci, a szegedi Rigó utcai nevelőotthon 15 éves lakója citerával szolgáltat zenét, és repeta is jut mindenkinek. A délelőtt készült torták több száz szelete is gazdára talál. Következik az eredményhirdetés, ki rajzolt legszebben, kié a legszellemesebb jelmez, ki ért elsőnek célba. Ezután ki jelmezben, ki anélkül táncra perdült a felhangzó diszkómuzsikára, s aki még járni sem tud, partnere karjába csimpaszkodva bálozik, szakállba, bajuszba.

Nehéz a búcsu. „Maradjatok, ne menjetek el, ti miért nem alszotok itt, én is veled megyek Szegedre" — hallom jobbról is, balról is. Este 7 órakor mégis elindul a busz, egyre kisebben lesznek a gyermekfalu bejárata előtt állók, az integető kezek.

**Czakó János**

## A töltésszakadás emlékére

Az Alsó-Tisza-vidéki Vízügyi Igazgatóság működési területén az utolsó tiszai gátszakadás 1887. június elsején volt. E gátszakadás tanulságairól, az azóta eredményes árvízvédelmi tevékenységről emlékezik meg a vízügyi igazgatóság és a Magyar Hidrológiai Társaság. A kistiszai csatornaőrháznál ma, hétfőn délelőtt 10 órakor megrendezendő emlékülésen Kemeny László ne, a hódmezővásárhelyi szakaszmérnökség helyettes vezetője tart előadást.

### Állatkertért vetélkedtünk!

## Gyermekeknek volt a napjuk...

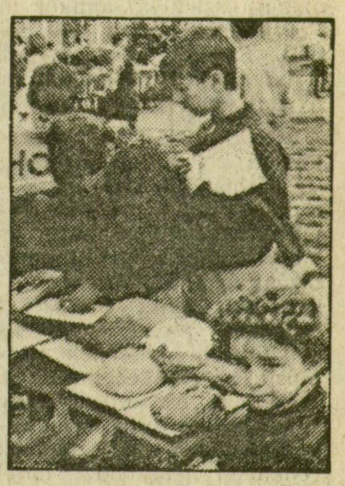

*Gyermeknap. Kinek az egykori több ezer kisdiákot felvonultató karnevál jut erről eszébe, kinek csak egy öthat éves, kifestőkönyvért nyafogó unoka. De az biztos, május végén hosszú-hosszú évek óta még a szokásosnál is többet foglalkozunk utódainkkal. Az úttörőszövetség határainkon belül, a pionirok külhonban szervezik ünnepüket, a családok pedig nemzeti, vallási, ideológiai hovatartozással mit sem törődve készítik elő az ajándéknak szánt programokat, vagy csupán a gyerekünnepre kínált ebédet. Mai lapszámunkban — ugye, megérti a kedves olvasó! — mi is gyermekeinknek szántuk a legtöbb helyet. Torta helyett cikkekkel köszöntjük őket, így kívánva boldog hétköznapokat — a gyermekünnepen.*

Talán tízéves lehettem, amikor először döbbentem rá, a katonai fegyelem nem a legkényelmesebb dolog. Órákon át meneteltünk, forgolódtunk (vagy ahogy a hadseregben mondják — alakiztunk) az iskolaudvaron, mert közös szándék vezette a több száz rókusi kisiskolást. A mi menetünk legyen a legszebb a Széchenyi téri felvonuláson! Azóta elkopott ez a szokás, mint ahogy számtalan hagyományt, időszerűtlennek ítélt a komputerhez igazodó nevelés, de De szerencsére a mai gyermekgerenárciót sem hagyják magára a nevelők, az úttörővezetők. Legalább is ez tűnt ki abból a programból, amellyel Szeged iskolásait csalogatta a városi úttörőelnökség

„Május 30-án bringatúra a Sziksós-tóra, főzőverseny hozott anyagból, Molnár-dixieland a Dugonics téren, alkotóház bábkészítőknek, szövőknek, agyagozóknak az úttörőházban. könyvről könyvért vetélkedő" — olvashattam a szombati ajánlatot. Vasárnap pedig halfogó verseny, mozielőadások a megjutalmazottaknak, sakk- és asztaltenisz-bajnokság, aszfaltrajzverseny, divatbemutató szerepelt a központi rendezvények sorában A lakótelepi gyerekeket az Északi városrészben, Tarjánban, Odesszában bolhapiac, bazár, vásár, bábkészítés, szövés-fonás, videojáték és sportvetélkedő várta némi diszkótánccal, gyerekeknek szánt színielőadásokkal, karate- és hajómodell-bemutatóval, vásári komédiával, néptánccal színesítve. Természetesen nyitva volt a vidámpark is.

Az eddigiekből biztos kiderült, még a felsorolás sem tartozott a könnyű munkák közé. Hát még végigjárni az összes helyszínt! Szeged közlekedési vállalatai ugyan a hagyományokhoz hűen a gyerekek ingyenes utaztatásával segítették a városon belüli népvándorlást, mégis sok-sok kisdiák „leragadt" egy helyszínen. Most azokra gondolok, akik nem tudtak ellenállni a tévé varázsának. No, nem a bűvös doboz előtt otthon ülő dögélőkről írok, hanem a vetélkedésre, játékra jelentkezőkről, akik mindent megpróbáltak, hogy nyerjenek városunknak egy állatkertet. Nem tévedés, ezen a napon erre is volt lehetőség. Az ország nagy nyilvánossága előtt versenyzett Szeged és Kaposvár. A most következő műsorismertetés pedig szóljon azoknak, akik nem látták ezt a monstre, szinte egész napos programot.

Tehát: délelőtt fél 10 kor már több mint ezren tolongtak a Tisza-parton, hiszen innen, az ifjúsági ház elől rajtolt, a szegediek bicikliversenye. Ezzel egy időben Kaposváron is meglódult a kétkerekűek tömege az állatkertet ígérő pontokért. Miközben dalpályázatba kapcsolódhattak be a többiek, Somogyországban a sportversenyek zajlottak, a Tisza partján pedig kulturális vetélkedésre nevezhettek a legbátrabbak. Az ifjú konyhaművészek ez idő alatt gyümölcsös csirkét készítettek, a Szeged Táncegyüttes gyerekcsoportja szintén pontokért lépett színpadra, a nyomkeresők pedig az Omega együttes Szegeden sétáló tagjait kutatták, hogy megadott időre az ifjúsági házba vihessék őket. Ha ezt a felsorolást kiegészítem azzal, hogy lehetett állatokat felajánlani a leendő vadasparkba, verset mondani, népdalt énekelni, lovagolni is, már közelebb jutottam a krónikától elvárt hiteles igazsághoz, no meg a verseny hangulatához. És leírhatom: ilyen rendezvényekkel lehet (s talán kell is!) visszaköszönni a gyermeknap egykori, de sajnos az utóbbi időben elveszni látszó hangulatát. (Schmidt Andrea felvételei ízelítőt adnak a szegedi gyermeknapról.)

*

Utóirat helyett az állatkertet Kaposvár kisdiákjai nyerték meg Sok sikert, s persze kitartást az építkezéshez!

**Bátyi Zoltán**